

XII. Pius pápa Eszményi leányélet Részletek XII. Pius pápa beszédeiből

Ez a mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományának része.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

XII. Pius pápa
Eszményi leányélet
Részletek XII. Pius pápa beszédeiből

Nihil obstat
Carolus Szitkey S. S.
censor dioecesanus

Imprimatur. No. 766/1944.
Vacii, die 7-a Februarii 1944.
† Josephus
Episcopus Vaciensis

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet a Szalézi Művek kiadásában jelent meg 1944-ben.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó	4
I. A fiatal leány és a modern idők	5
II. A tisztaság megőrzésének eszközei.....	7
III. A női divat és öltözködés.....	10
IV. Olvasmányok	13

Előszó

Ez a fiatal leányoknak írt könyvecske a Szentatya szavait tolmácsolja, amelyekkel különböző beszédeiben Krisztusnak és az Ő Egyházának a katolikus leányokkal szembeni igényeit foglalja össze.

A Szentatya szavainak súlyánál fogva, úgy gondoljuk, a könyv minden katolikus életre törekvő fiatal leány kézikönyve lehet. Szeretettel állítottuk össze, szeretettel adjuk kezébe e sorokat, abban a reményben, hogy a jó Jézus gondoskodó bölcsessége pótolja a szükségszerű hiányokat.

I. A fiatal leány és a modern idők

A leány új arca

Az élet új arculatával együtt a leányifjúság magatartása is megújult. Állandó kapcsolata a világgal, a mai világgal, a zűrzavaros világgal nagyobb elfogulatlanságot, határozottságot, mondhatnók, férfiaságot adott jellemének. Kötelességeinek, felelősségének tudata egyúttal nagyobb őszinteséggel és merészséggel ruházta fel.

Ez az új életszemlélet talán rossz lenne? Nem, önmagában véve nem rossz, de rendszerint nem jár veszélyek nélkül. A fiatal leány új magatartása sem rossz önmagában. Ez az elfogulatlanság, mely a jelen életkörülmények következménye, megfelelően féken tartva és helyes felfogásban inkább erősségnek mondható. Ha a rendes határok között tartják, és jól irányítják, fegyverül szolgálhat: védőfegyverül a személyes veszedelmek, hódító fegyverül a másokat érintő veszedelmek ellen. Értelmes, szerény és udvarias magatartás lehet, mely nem szakít az erénnyel, nem sértő, nem megalázó, hanem összeegyezteti a megbecsülést, a csodálatot s a szeretetet. (XII. Pius pápa beszéde az „Alba” folyóirat leányolvasóihoz, 1942. május 17-én)

Természetesség és finomság

A fiatal leány lehet modern, sportolhat, lehet bájos, természetes és finom, de anélkül, hogy követné az egészségtelen divat durvaságát. Őrizze meg szívét mesterkéeltség nélkül, lelke legyen, mint a tükör, tekintetét ne homályosítsa el árnyék sem kívül, sem belül, de legyen egyszersmind tartózkodó, őszinte és nyílt. (Beszéd az Actio Catholica leányifjúságához 1940. okt. 6-án)

A fiatal leány jellemvonásai

A modor fesztelensége, az erős, önérzetes lélek: mindez nem adja meg a nő, a leány igazi természetét. A leány mindig érzékeny, befolyásolható marad, bár sokszor nem is gondolja, nem is sejti ezt. Sőt, olykor annál inkább enged lelke féktelen indulatainak, minél több oka lenne az óvatosságra és tartózkodásra. Alkatában megőrizte ösztönös nagylelkűségét, mely teljes önátadásra készíti és serkenti, s amely, ha nem örködik figyelmesen, meggondolatlan lelkesedésbe, mértéktelen szenvedélybe, végzetes oktalanságokba taszítja. Ebben a világban, amelyben jár, amelyben él, nem szabad megfélekednie arról, hogy másokból sem vészett ki az emberi természet s hogy őbenne is megvannak az első paradicsomi bukás ösztönző erői! (Beszéd az „Alba” leányolvasóinak, 1942. május 17-én)

A leányifjúság veszélyei

A rossz gyökér hajtása sohasem szűnt meg uralkodni az emberek szívében: kevésbé lesz tőle a gőg, merészebb az érzékiség, mohóbb a bűnös kívánság. Egyre több a botrány, a csábítók, a megrontók és megrontottak készakarva, kiszámítva előidézett botránya; az akaratlan, de nem kevésbé veszedelmes botrány, a szenvedélyes, gyenge, nemtörődöm, ostoba emberek botránya, akik nem mérlegelik egy szó, egy tekintet, egy lépés, egy engedmény következményeit, úgy viselkednek, mint a kisgyermek vagy a verebek az utcán, kilőnek egy nyilat, mely talán megöl, vagy legalább is egész életére megsebesít egy emberi szívet. És mégis

elkerülhetetlen, állandó feladatunk ezen az ösvényen haladni, a tövisek között járni, ebben a világban élni és boldogulni vele. (A fenti beszédből)

Mindennapos rendetlenségek

Nem szándékozunk itt nyomon követni a szemünk előtt lejátszódó rendetlenségek szomorú és nagyon is ismert képét: a hiányos öltözködést, mely mintha inkább arra készült volna, hogy felfedje azt, amit takarnia kellene; a sportolást, mely olyan öltözködési móddal, felkínálkozással; „pajtáskodással” jár, amely még az elengedhetetlen szerénységgel sem egyeztethető össze; a táncokat, előadásokat, felolvasásokat, olvasmányokat, képeket, díszítményeket, amelyeknél a szórakozás és a tetszés vágya igen súlyos veszedelmek okozója lesz. (A Szentatya beszéde a római leányifjúság előtt, 1941. május 22-én)

A leány védelme

Ma, midőn oly sok fal omlott össze jó és rossz között, ma, szeretett leányaim, nem várhatjátok többé kívülről védelmeteket.

A sorompó, mely még megmaradt, nem kívületek, hanem bennetek van. Páli Szent Vince oly kedvesen mondja a Karitás első leányainak: „Ti nem követhetitek a régi apácák életét: a ti kolostorotok a város utcái, a ti klauzúrátok az engedelmesség, a ti rácsotok az istenfélelem, a ti fátylatok a szent szerénység.”

A szentnek e szavai nem érvényesek-e bizonyos mértékben számotokra is keresztény leányok és asszonyok? Nektek is járnotok kell a város utcáin; nektek is védekeznetek kell erényetek korlátjával és fegyverével; s felhasználhatjátok erre határozottságotokat, egyenes beszédeteket, magatartástokat is. Az utcán, összejöveteleken, üzletekben, gyárakban, hivatalban, egyetemen, könyvtárban egy – ha szükséges – kemény szó megszabadíthat a vakmerő toladótól; kacagásod elriaszthatja az alkalmatlan követelőzőt; kezed bájos mozdulatával tűzbe vagy sárba dobhatod a veszedelmes képet, folyóiratot, a pocsolyából született könyvet, hogy soha ki ne juthasson onnan. (XII. Pius pápa beszéde az „Alba” leányolvasóihoz 1942. május 17-én)

II. A tisztaság megőrzésének eszközei

Emlékezzetek meg keresztényi méltóságokról

Ne feledjétek soha, hogy Istent hordozzátok magatokban, hogy a kegyelem lelketek hófehér ruhája s ez az isteni jelenlét nem csupán lelketeket, de testeteket is Isten templomává avatja. „Nem tudjátok-e – írta Pál apostol a Korintusiakhoz írt első levelében – hogy testetek Krisztusnak tagja?... Vagy nem tudjátok-e, hogy tagjaitok a Szentléleknek temploma, ki bennetek vagyon, kit az Istentől vettetek és nem vagytok a magatokéi?” (1Kor 4,15.19) Ez a tudatos rá gondolás Krisztus isteni bennünk lakására, megtestesülésére, keltette életre és őrizte meg évszázadokon át az Evangéliumhoz hű népek között a test vallásos tiszteletét, mely a személy, a modor, a viselkedés, a rendezett és mértékadó beszéd összhangzó együttesében nyilvánul meg. Ez az összhang: a szerénység. S ugyanez az apostol kívánta már az Egyház első korszakában, hogy a nő fátyolt viseljen a vallásos összejöveteleken s így szólt a korintusiakhoz: „Ítéljétek meg magatok: illik-e asszonynak földetlen fővel imádni az Urat?... ha az asszony növeszt haját, ez dicsőségére szolgál, mert a haj fátyol gyanánt adatott neki.” (1Kor 11,13.15) (XII. Pius pápa beszéde az Actio Catholica leányifjúsága előtt 1940. október 6-án)

A szerénység és a szemérem

Amint a természet minden teremtménybe ösztönt ad, mely saját életének és tagjai épségének védelmére készíti, ugyanúgy a lelkiismeret és a kegyelem, mely nem rombolja szét, sőt tökéletesíti a természetet, bizonyos érzéket önt a lélekbe, s ez ébren örködik a tisztaságot, de különösen a keresztény leány tisztaságát veszélyeztető támadásokkal szemben. Azt olvassuk Szent Perpétua és Felicitas vértanúságában – s ezt joggal tekinthetjük a keresztény irodalom egyik legértékesebb drágagyöngyének – hogy midőn a karthágói amfiteátrumban Perpétua vértanút egy megvadult bika levegőbe röpítette, a földre visszaesve első gondolata, első mozdulata az volt, hogy elrendezze csípőjén fennakadt tunikáját, elfödve magát „pudoris potius memor quam doloris”, többet gondolva a szeméremre, mint a fájdalomra. (A fenti beszédből)

Hit és imádság

Szeretett leányaim, ne késlekedjétek segítségül hívni az isteni támogatást. Minden veszélyben, minden bajban, minden fájdalomban legbiztosabb, leghatalmasabb támasz a vallás és a hit, az imádság, mely megvigasztal a szenvedésben. A nőnek, nem kevésbé mint a férfinak, szüksége van az Istenbe vetett hitre. A tiltott fa alatt Éva követi el az emberiség első bűnét, mert inkább hisz a kígyó álnok ígéretének, mint az Úr parancsának és fenyegetésének. A nőnek szüksége van az imádságra, s arra, hogy megismerje és szeresse Jézus Krisztust és a Szeplőtelen Szület, az Ó Édesanyját. Szüksége van a vallásra, amely megszenteli családi örömeit, imádsággá, himnusszá teszi könnyeit, felmagasztalja őt szívének szeretetében, otthonában, az Egyházban. Mélyítsétek el magatokban az Üdvözítő ismeretét: ez majd rávezet arra, hogy mennyire szükségtel van az isteni segítség szeretetreméltó hatalmára. Az imádság, a szentségek pedig biztosítják majd nektek ezt a támogatást.

A szent Eucharisztia tisztelete

Hogy bátran és tetterre készen védhessétek meg tisztaságotokat, mindenekfelett az imádságot, különösen pedig a szent Eucharisztia és a Szeplőtelen Szűzanya tiszteletét ajánljuk nektek.

Az Eucharisziában megtaláljátok Istent, aki maga a tisztaság és a végtelen tökéletesség. Amikor Ő odaadja magát nektek, ismételjétek örömmel a próféta szavait: „Hiszen a gabona választott ifjakat, s a bor szüzeket nevel!” (Zak 9,17)

Az Úr Jézus pedig „az örök világosság kisugárzása és Isten fölségének szeplőtelen tükre”, (Bölcs 7,26) megtisztítja lelketeket s annak képességeit, testeteket s annak érzékeit. Minél közelebb jut valamely teremtmény Istenéhez, minél szorosabban egyesül Vele, annál tisztább lesz. Minél jobban törekszik a tisztaságra, annál jobban megközelíti az Örök Tisztaságot. (A fenti beszédből)

A szeplőtelen Szűz tisztelete

Midőn az Ige elhatározta, hogy megtestesül és asszonytól születik a földre, tekintetét a legeszményibb, legtökéletesebb teremtményre vetette: egy, a szüzesség minden bájában tündöklő leánykára. Ehhez a kegyelemhez járult azután, különleges csoda folytán, az istenanyaság kegyelme. A Szűzanya oly fönséges szépségben ragyog, hogy a művészek, a költők, a szentek, hasztalanul bár, mindig újra megkísérlik, hogy képét megrajzolják. Az Egyház s az angyalok a Királynő és Anya nevével köszöntik Őt. Nincs se szeri se száma a sok címnek és névnek, amellyel a hívek szeretete, mint szikrázó diadémmal, övezi homlokát, de mindeme címek és elnevezések között egy van, amely különösen kedves és jellemző rá: a Szűz!

Legyen hát a szüzek Szüze, a Rózsafüzér Királynője a ti példaképetek, a ti erőtök egész katolikus leányéletetekben. (A fenti beszédből)

Az Őrzőangyal tisztelete

Mielőtt felvesztek egy ruhát, kérdezzétek meg lelkiismereteket, hogyan ítéli meg azt Jézus Krisztus. Mielőtt elfogadnátok egy meghívást, gondoljátok meg, hogy láthatatlan és égi örötök vajon elkísérhet-e benneteket arra az összejövételre, s nem kell-e ott szárnyaival elfödnie arcát. Fontoljátok meg, milyen látványokat, milyen szórakozásokat, milyen strandokat kell kerülnötök. (A fenti beszédből)

Éberség és küzdelem

A lélek tisztasága, mely a természetfölötti kegyelemből táplálkozik, nem őrizhető meg küzdelem nélkül. Boldogok vagytok, ha a családon belül, életetek hajnalán, már a bölcsőben részesültetek a magasabb rendű életben, az isteni életben a szentkeresztség által. Mint kisgyermek nem is tudtatok a csodálatos adományról és boldogságról, akkor még nem küzdöttetek – mint más érettebb és kevésbé szerencsés lelkek – hogy elnyerjétek a legfőbb jót. De ti sem tarthatjátok meg azt harc nélkül.

Az eredeti bűnt eltörölte ugyan lelketekből a tisztító és megszentelő kegyelem, mely kibékített Istennel, fogadott gyermekeivé és a mennyország örököseivé tett benneteket, de azért megmaradt bennetek Ádám szomorú öröksége, a belső egyensúly megbomlása, az a harc, melyet Szent Pál apostol is érzett, midőn belső emberi volta szerint gyönyörűségét találta az Isten törvényében, de más törvényt látott tagjaiban. A rendetlen szenvedélyek, a soha teljesen le nem igazott rendetlen hajlamok törvénye ez, szövetségese a test és a világ és a Sátán angyala, aki kísértésekkel gyötri a lelket. Állandó harc dúl tehát a lélek és a test között; erről tanúskodik az isteni kinyilatkoztatás is. A boldogságos Szűz Mária kivételével nincs olyan ember, aki

képes lenne tiszta életre éberség és küzdelem nélkül. Ne képzeljétek, ne higgyétek, hogy a ti lelketek érzéketlen az ingerek iránt, legyőzhetetlen a csábítással, a veszélyekkel szemben. Igaz, hogy a megszokás végül is edzetté tesz az ilyen befolyásokkal szemben, különösen, ha a lélek elvonatkozik és elmerül hivatásbeli vagy magasabb értelmi tevékenységében. Nem szabad azonban azt képzelni, hogy az érzelmek rabságában szenvedő ember érzéketlenné teheti önmagát a diadalmas ösztönökkel szemben, védekezhet a képek ellen, amelyek a gyönyör csalogató színeivel ragadják el a lelket és fordítják magukra figyelmét. Ne higgyétek, ne gondoljátok, hogy valaha is sikerül megszüntetnetek vagy csökkentenetek a káros ösztönök gonosz összeesküvését, melyek uralkodnak a romlott és rendetlen emberi természetben.

Vállaljátok tehát az elkerülhetetlen küzdelmet bátor és keresztényi lélekkel. (Az Actio Catholica leányifjúsága előtt mondott beszéd Rómában 1941. május 22-én)

Erősség és nagylelkűség

Szép a tisztaság erénye és édes bájta kölcsönöz nem csupán a cselekedetnek, de a szavaknak is, melyek soha nem lépik át a finomság és udvariasság határait, és szeretetbe öltöztetik az intést, a dorgálást is. És kegyelemmel teljes az a tiszta nemzedék Isten és az emberek előtt, amely a megpróbáltatás, a szenvedés, az áldozat, a kemény kötelességteljesítés napjaiban, a mai időkben is minden erejével igyekszik felemelkedni a Gondviselés adta nehéz feladatok magasságába.

Manapság, drága leányaim, nem karddal, nem vérrel, nem vértanúsággal, hanem példával, szóval, buzdítással kell küzdenetek. A ti erőtökkel, a ti szándékokkal szemben áll a tisztátalanság, a laza erkölcsök démona, a legfőbb ellenség. Emeljétek pillantástokat az égre. Onnan néznek benneteket Krisztus és a Szeplőtelen Szűzanya. Legyetek erősek és hajthatatlanok keresztény kötelességteljesítésében. Harcoljatok a romlottság ellen, mely elveszi az ifjúság erejét, védelmezzétek a tisztaságot. Végtelen értékű szolgálatot tesztek ezzel hazátoknak, ha hathatósan együttműködtök, hogy több tisztaságot, több tisztességet öntsetek a lelkekbe, bölcsébbé, éberebbé, egyenesébbé, erősebbé, nagylelkűbbé változtatva azokat. (A fenti beszédből)

Okosság és alázatosság

De mindez még nem elegendő. A kifelé irányuló szép tulajdonságok fakadjanak belülről, onnan kapják erejüket. Az okosság és az alázatosság tanítsanak mérsékletre a tettekben és az érzelmekben, adják meg a helyes mértéket, a viselkedés és a személyiség báját, vezessenek rá, értessék meg, hogy az engedelmesség bölcsesség, az engedelmisség a parancsolás művészete s a hallgatás, a beszéd fékezése nem egyszer a legnagyobb ékesszólás.

Okosság és alázatosság! Ez a két erény segít, hogy megtaláljuk, hogy kérni tudjuk az isteni és emberi segítséget, hogy felismerjük, mennyire szükségünk van ezekre. Mily szerencsétlenek az olyan leányok, akik soha nem érzik szükségét a kegyelemnek s csupán a bukás, a ballépés, a kényes helyzet, a fenyegető veszély, a szoruló hurok megalázó élményének fájdalmas órájában kérik Isten segítségét. (Az Alba c. folyóirat olvasóinak írt beszéd 1942. május 17-én)

III. A női divat és öltözködés

A divat önmagában nem rossz

A divat változása önmagában még nem rossz, ösztönösen tör elő a társas hajlam érzéséből, abból a vágyból, mely összhangot akar teremteni a hasonlókkal és a környezetünkben élők szokásaival. Isten nem kívánja tőletek, hogy korotok igényein kívül éljete, hogy ne törődjete a divat követelményeivel s nevetségessé váljatek kortársaitok szokásaival és ízlésével ellenkező öltözködés te miatt, hogy ne érdekeljen soha, mi tetszik másoknak. Hiszen még az angyali Szent Tamás is azt mondja, hogy az ember külső dolgaiban nincs semmi bűn, a bűnt az ember követi el, ha mértéktelenül vagy környezetének szokásaival ellentétben él velük, ha önmagáért, mások rovására használja őket. Helytelenül jár el, ha a dolgokat a többiek szokása szerint vagy azzal ellentétben rendetlen ragaszkodással kezeli, ha dúskál a pazarul díszített, tetszetős vagy túlságosan mesterkélt ruhákban, holott az alázatosság és az egyszerűség elégségesen megadná a szükséges díszet. (XII. Pius pápa beszéde a római leányifjúságnak 1941. május 22-én)

A női öltözködés érdemszerző lehet

A szent egyházdoktor végül azt mondja, hogy a női öltözködés érdemszerző erénygyakorlatul szolgálhat, ha alkalmazkodik a divathoz, az illető személy alkatához és a jó szándékhoz. A hölgyek viseljenek finom és illedelmes ruhákat társadalmi helyzetük és méltóságuk szerint, tartsanak mértéket abban, amit hazájuk szokása szerint viselnek. Ha így cselekszenek, öltözködésükkel a szerénység erényét gyakorolják, ez határozza majd meg járásukat, állásukat, ruházódásukat és minden külső megnyilvánulásukat. (A fenti beszédből)

A divat legyen alávetve az erkölcsi elveknek

A divathoz való alkalmazkodásban is a középúton van az erény. Isten azt kívánja tőletek, hogy tudjátok, a divat nem lehet viselkedés te legfőbb szabálya. A divat és annak követelményei fölött ott vannak a magasabb és döntőbb irányelvek, a felsőbbrendű és változhatatlan törvények, amelyeket semmi esetre sem szabad feláldozni a tetszés vagy a személy kényére-kedvére, szempontok, amelyek előtt a divat bálványa is meg kell, hogy hajtsa mulandó mindenhatóságát. Ezeket az elveket hirdeti Isten, az Egyház, a szentek, az észszerűség és a keresztény erkölcs. E törvények határain túl nem hajtanak, nem virulnak liliomok és rózsák, nem ontja illatár a tisztaságot, a szerénységet, a női díszet és tisztességet. Ott csak a rossz uralkodik, a léhaság, a kétértelmű beszéd, a vakmerő hiúság, az öntetszelgés romlott levegője, mely nemcsak az öltözködést, hanem a lelket is megrontja. Ezeket az elveket hirdeti Aquinói Szent Tamás a női öltözködés sel kapcsolatban, és kifejti, tanítja, milyen legyen a rendezett szeretet és ragaszkodás. (A fenti beszédből)

Divat és szerénység

A divat és a szerénység együtt járjon, együtt haladjon, mint két testvér. A latinban a *moda* és a *modestia* szavak egy tőből, a *modus* szóból erednek, mely helyes mértéket jelent. Ezen a mértéken kívül és belül nem találhatjuk meg a helyes magatartást. Csakhogy a szerénység ma már nem divat. (Az Actio Catholica leányifjúsága előtt mondott beszéd, 1940. okt. 6-án)

A lélek érdeke előbbre való, mint a testé

Lelkünk java előbbre való, mint testünké és saját testünkénél jobban kell szeretnünk felebarátunk lelkét.

Nem látjátok hát, hogy van egy határ, amelyet semmiféle divat nem léphet át, mert ezen a határon túl a divat csak a romlás szülője a magatok és a mások lelkére nézve egyaránt?

Egyik-másik leány talán azt mondja, hogy bizonyos meghatározott öltözködési mód sokkal kényelmesebb és higiénikusabb. Ha azonban ez az öltözködés súlyos és közvetlen veszéllyel fenyegeti a lélek üdvösségét, bizonyára nem lesz higiénikus lelketek számára. Ilyenkor tehát le kell mondanotok róla. A lélek üdvösségének gondolata avatta hősnökké a vértanúkat, az Ágneseket és Cecíliákat, ezért tűrték szüzi testük bántalmazását és kínzását. Ti pedig, kik testvéreik vagytok a hitben, Krisztus szeretetében, az erény gyakorlásában, nem találnotok meg szívetek mélyén a kellő bátorságot és erőt, hogy feláldozzatok egy kis jóérzést, egy fizikai előnyt lelketek üdvösségének és tisztaságának biztosítására? (A római leányifjúság előtt mondott beszéd, 1941. május 22-én)

A felebarát lelkének java fontosabb, mint az én testemé

Ha pedig nincs joga az embernek saját kedvéért veszélyeztetni mások testi épségét, annál kevésbé szabad kockára tennie a mások üdvösségét, lelki életét. Sokan azt állítják, hogy rájuk a merész divat nem tesz semmiféle rossz hatást, de tudják-e, hogyan hat az ilyesmi mások lelkére? Ki biztosítja őket arról, hogy nem keltenek életre másokban rossz ösztönöket? Ti nem ismeritek alapjában az emberi gyengeséget. Nem tudjátok, milyen romlott vér folyik az emberi természetben Ádám bűnétől ejtett sebből, mennyi a tudatlanság az értelemben, a rosszindulat az akaratban, a tetszészavág, a gyarlóság, a jó megvetése az érzéki szenvedélyekben. Az ember úgy hajlik a rosszra, mint a viasz. „Látja a jót és helyesli, de a rosszat cselekszi” mint Ovidius mondja. Ez a súly, mint az ólom, húzza le a mélységbe.

Az elfogadható, tűrhető és elfogadhatatlan divat

A divatban, a társadalmi szokásokban és formákban vannak elfogadható, tűrhető és teljesen elfogadhatatlan vonások. Katolikus leányok, titeket a hit és a gyakorlati lelkiélet, a finomabb lelkiismeret eligazít majd, hogy meg tudjátok különböztetni ezeket a Szentlélek világosságánál, a kegyelem segítségével, az imádsággal és a mi Urunk parancsára mellettetek álló vezetőitek és mestereitek támogatásával. Ha világosan és mélységesen átérzitek kötelességteket, bátrak és őszinték lesztek, kölcsönösen támogatjátok egymást, hogy habozás nélkül, ifjú buzgóságtok határozottságával teljesíthessétek ezt a feladatot. (A fenti beszédből)

A Szentatya intézkedései

A Szent Péter-templom bejáratánál a következő utasítás olvasható, amelynek betartását az ott álló megbízottak szigorúan megkövetelik:

„Rövid ujjú vagy átlátszó ruhát vagy rövid harisnyát viselő hölgyeknek a bazilikába belépni szigorúan tilos.”

A Vatikánváros különböző bejáratainál a következő figyelmeztetés olvasható:

„A Szentatya házára való tekintettel és a keresztény erkölcs szabályainak megfelelően a Vatikánvárosban lakó, vagy oda bebocsátott hölgyek harisnyát és illendő ruházatot kötelesek hordani.”

A botrány szomorú következményei

Joggal mondják sokan, hogy ha egyes keresztény nők csak sejténék, hogy öltözködésükkel, viselkedésükkel mennyi kísértés, mennyi bukás okozói lesznek, miközben könnyelműségükben oly kevés fontosságot tulajdonítanak az egésznek, bizonyára megrémülnének felelőségüktől. Mi pedig még ezt is hozzátesszük: Szégyellnétek magatokat, keresztény anyák, ha tudnátok, milyen jövőt, mennyi benső szomorúságot, félreértést, kétséget, szégyent készítetek fiaitok és leányaitok számára, midőn helytelenül úgy nevelitek őket, hogy alig fedik be testüket, midőn megfosztjátok őket a szerénység, a szemérem ösztönös érzésétől, mert gyalázatot szereztek önmagatoknak és kárhozatot gyermekeiteknek, akiket Isten bízott rátok, hogy keresztény szellemben neveljétek őket. S amit az anyáknak mondtunk, megismételjük számtalan hívő, jámbor hölgy előtt, akik követik ezt vagy azt a merész divatot és példájukkal egyik-másik ostoba társnőjük szívéből az utolsó tétovázó gondolatot is kiölik, mely eddig visszatartotta őket a számukra lelki romlást hozó divattól. (A fenti beszédből)

A jó hírű nők rossz példája

Mindaddig, amíg a szemérmetlen öltözködés a kétes hírű nők szomorú kiváltsága marad, és megkülönböztető jelül szolgálhat, senki sem meri követni ezt a példát. Mihelyt azonban minden gyanún felül álló hölgyek jelennek meg ilyen ruházatban, a többieket is elsodorja az ár, s ez az ár bizony sokszor a legszörnyűbb szakadékba taszítja őket. (A fenti beszédből)

Egyes nők lelkiismeretlensége

Vannak szegény örültek, akik elvesztették önfenntartási ösztönüket, nem érzik a veszélyt és tűzbe vagy vízbe vetik magukat. Így viselkednek egyes női lelkek is, akik becsvágyból, hiúságból megfeledkeznek a keresztény szerénységről és oktalanul nekimennek a veszedelemnek, mely megöli tisztaságukat.

Az ilyen nők áldozatul esnek a szemérmetlen divatnak, s szinte már az illetlenséget sem veszik észre. A veszélynek még a fogalma is ismeretlen előttük. (A fenti beszédből)

IV. Olvasmányok

A könyv hatása

A könyv hatása időben terjed. Láng, mely hamu alatt parázslík, vagy fellobban, mint az éjszakai fáklyafény, és tüstént elalszik, jótékony vagy romboló. Olykor örökmécs, mely a belépő hívőt figyelmezteti a szent tabernákulumnak és isteni Vendégének közelségére. Máskor viszont vulkán, melynek szörnyű kitörése egész városokat taszít a kétségbeesésbe és a halálba.

Ti szeretitek a kellemes társalgást, a bölcs és vigasztaló szavakat, és joggal utáljátok a szitkozódást, káromlást, a trágár beszédet. Keressétek tehát hasonlóképpen a jó könyveket s gyűlöljétek a rosszakat. (A Szentatyának vegyes hallgatóság előtt mondott beszédéből, 1940. július 31-én)

A jó könyv jótékony befolyása

Kutassatok emlékeitekben: a legjobbak, a legelhatározóbbak között valószínűleg ott lesz a jó könyv: a katekizmus, a Szentírás, az Evangélium, a római misekönyv, az egyházközségi Tudósító, Krisztus követése, egyik vagy másik szentnek az élete. Lelki szemeitekkel különösen egyik ilyen könyveteket látjátok legfelül, lehet, hogy nem is a legszebbet, a leggazdagabbat, a legtudósabbat, hanem azt, amelynek olvasásánál egy este hirtelen megálltatok, dobogó szívvel, könnybe borult szemmel. S ekkor lelketekbe a Szentlélek láthatatlan hatása alatt mély barázda vágódott s ez a barázda az elmúlt évek kisebb vagy nagyobb eltévelyedései közepette is Istenhez vezető út maradt számotokra. (A fenti beszédéből)

A jó könyv hűsége

A barát, akinek bölcs tanácsait, jogos szemrehányásait megvetitek, elhagy benneteket. A félredobott könyv azonban hű marad. Az elhanyagolt, visszautasított könyv mindig kész újra elhalmozni tanításával, üdvös szemrehányásaival, jó tanácsai világosságával. Hallgassátok meg tehát tapintatos és egyenes szavát. A szemrehányást nagyon is megérdemlitek, a kötelességet, melyet eszetekbe juttat, rég elfeledtétek már. S különben is hány embernek mondta el már mindezt előttetek! A könyv azonban nem árulja el nevüket s a tetteket sem mondja el másoknak. S közben, a hallgatag örökmécs alatt, fölfelé néző szemetekben keresztül lelketekbe hatol, int és vigasztal és senki sem hallhatja hangját, csak önnön szívetek. (A fenti beszédéből)